poisst ja mustikut otsima. Muidugi teada et tal kaunis kerge neid otsida oli; sest mustik oli jo oma kohta kaunis põrikas elajast ja nüid oli weel noor Kalew ta turja peal, seepärast jäiwad t'ast kaunis kaewu sarnatsed sõraasemed järele.

Ei kestnud ka kaua, siis oli ta jo oma joolsitkute kannul. Aga kui must seda nägi, siis käskis ta poissi need kaasa wõetud puuoksad maha wisata, ja just kui poiss seda hädaste sai täitnud, siis seisis suur paks männik nende selja taga ning wana Jaak ei peasnud oma suure watsaga sealt läbi. Seda wiisi sündis siis Pääsküla nõmm.

Kui nüid wanapoiss nägi, et ta nõmmest läbi ei saanud, siis tõttas ta koeu, kutsus oma poead kõik kokku, andis igaühele hea kirrwe kätte ja läksiwad teed männikust läbirainma ja selle moega tõusis siis Pärnu maantee.

Aga kui n'ad hädaste selle tööga wallnis saiwad ja nüid mestis otsekohe Kalewi poea kallale tõtata tahtsiwad, siis käskis must härg poissi need kaasa wõetud seitse sõredat liiwa tera maha wisata. Ja ennä imet — korraga seisis suur liiwa nägi õeelusel ja tema poegadel põigite ees ning pealegi nõnna kõrge, et n'ad üle ei jaksanud rebida. Nüid tõttanud n'ad jälle koeu tagasi, pannud kerwed koeu warrna ja wõtnud labidad kaasa ning läinud siis liiwa mäge laiale wiskama. Muga liiwa

n'ad wisanud Nistikõrtsi ja Kadaka küla wahe paiku laiale ja muist jäänd mäe kombel kokku.

Nüid kui n'ad just parajaste selle teise hiiglase teuga Pärnu maantee sünnituseks walmis oliwad saanud, käskind mustik poissi need kaasa wõetud wiis wee tilka maha wisata. Ah sa poisike, nüid wast hakand wana Jaagu pükside tuhka sõeluma sest wesi lautanud ennast mere wiisi kunni Harku- ja Ülemiste määni laiale ja Kalewide kants „Lindanisa" paistnud weel ilusam kui enne, wee seest wällja

Wana Jaak peasnud oma elu seega et ta rutku Ülemiste määle lipanud ja waadanud sealt oma poegadega nõnna et suud wett jooksnud, kudas Kalewide kantsis wõidu lipp ülestõmatud ja rõõmu pidud alanud, ei nüid kadund poeg jälle leitud oli. Aga kui n'ad just parajaste kantsima tahtnud hakata ja torupilli ungama pannud, siis läinud wanapoisi kops üle malsa, sest et n'ad tema kahju üle nõnna rõõmsad olnud ja weel pealegi tema rõõmu pidude pilli seal juures aeanud; seepärast pannud ta enese Ülemiste mää sõrwale rinnuli maha ja hakanud seda sündinud mereest kuiwaks rüüpama. — Kui juba Tõnnismää nukk wee seest hakand wällja paistma ja suur wee kogu jo wanapoisi watsaga rabelema hakanud, siis käskind ta poegi tagumisest otsast hoida, et wesi wällja